

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput VIII. De Antiochena Synodo, & de Episcopis, qui ad eam
convenerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

contumeliosum fuisse. Quarto igitur quando primum injuria affecerit Ecclesiam ac Virgines Philagius, nisi tunc cum Gregorium deduxit. Idem ergo Philagius & Gregorium primum deduxit, & postea Georgium. Idque plane confirmat Athanasius in Apologia de fuga pag. 703. Quod vero ait Baronius in supradicta Athanasii epistola Episcopum illum, de quo agitur, ab Eusebio constitutum dici, deceptus est à Latino Interprete, cum in Græco epistolæ textu non Eusebio id ascribatur, sed τοῖς ἀπὸ ἐπιπέδιον. Id est Eusebianis. Constat autem Eusebianam factionem etiam post mortem ipsius Eusebii diutissime perseverasse. Certe Athanasius Eusebianos passim in libris suis nominat, licet ea narret, quæ diu post obitum Nicomediensis Eusebii contigerunt.

CAPUT VIII.

De Antiochena Synodo, & de Episcopis, qui ad eam convenerunt.

HActenus de rebus, quæ ad Athanasium pertinent, quantâ fieri potuit curâ ac diligentia egimus, notatis & consutatis cunctis erroribus, qui in Ecclesiasticis Annalibus occurrebant. Sed quoniam de Athanasii rebus scribentes, de Antiochena Synodo sæpe locuti sumus, quæ in eandem magnâ Ecclesiæ illic celebrata est, Marcellino & Probino Consulibus, anno natalis Domini 341. pauca de illa observare libet in gratiam Studiorum Ecclesiasticæ Historiæ. Confederunt in illa Synodo nonaginta & amplius Episcopi, ut ex Athanasio & Hilario constat. Eos maxima ex parte Catholicos & Orthodoxos fuisse Baronius observat: sed triginta sex Arianos fuisse, à quibus Gregorium in locum Athanasii substitutum, & varias illas fidei formulas conscriptas esse affirmat, non autem à reliquis Orthodoxis. Baronii sententiam lectus est etiam Blondellus in libro de primatu Papæ. Sed videamus, si placet, quoniam auctore id asserat Baronius. Unum hujus rei auctorem laudat Julium Papam, qui in epistola ad Orientales Episcopos, eos scilicet qui in hac Antiochena Synodo convenerant, ita scribit: *Qui igitur sunt, qui contra canones agunt? nosne qui cum tantis rerum documentis virum recipimus, an qui solum ad triginta sex suffragia eorum, qui Antiochia fuere, externum hominem Episcopum salutarunt, eumque militari manu Alexandriam deduxerunt?* Grave imprimis & validum esset hoc Julii Papæ testimonium, si quidem constaret Julium Papam ita dixisse. Exstat hæc Julii epistola apud Athanasium in Apologia secunda adversus Arianos, Græco sermone scripta, utpote ad Græcos, qui non alia lingua quam Græca utebantur. Nec est quod quis existimet, eam epistolam primum Latine à Julio scriptam, deinde in Græcum sermonem conversam esse. Cum enim id non dixerit Athanasius, sive auctore id credere non possumus. Quippe Athanasius ubi aliquod monumentum citat, quod ex Latino sermone in Græcum

translatum est, lectorem de eo monere solet. Adde quod epistola illa Julii adeo pure & eleganter Græce scripta est; ut evidenter appareat illam non ex peregrino sermone in Græcum versam fuisse. Quæcumque enim ex Latina lingua in Græcam translata sunt, ea semper barbara esse & obscura, & plurimis mendis sciatore deprehendimus, quemadmodum studiosi, tum apud Eusebium, tum apud Socratem & cæteros rerum Ecclesiasticarum scriptores facile observabunt. Nec mirandum est, quod Julius Papa Græco sermone ad Orientales scripserit, cum ad Alexandrinos quoque eodem sermone epistolam scripserit, quam refert Athanasius. Sic Cornelii Papæ epistola Græce scripta exstat ad Fabianum Antiochenum Episcopum. Nam Pontifices Romani, cum propter Sedis Apostolicæ auctoritatem necesse haberent totius orbis legationibus respondere, viros Græci sermonis peritos semper habuerunt, qui ipsis essent ab epistolis. Verba igitur Julii Papæ ad Orientales hæc sunt. *Χρονία τοῦτον πλὴν εἰσὶν ἐν ᾧ καὶ νόμος ἀπὸ ἑσπερίων; ἡμεῖς ἐν ᾧ τοσούτων ἀποπέμψαντες ἄνδρα διδάσκαλοι, ἢ ἐν ᾧ τελευτήσῃ ἐξ ἡμετέρων ἐκ ἀντιοχίᾳ ἀνομάσαντες τὴν αἰετὴν ἐπισκοπὴν ἔχοντες, ἢ ἀποστειλάμεν εἰς ἀλιεὶ ἀσπασίαν ἢ ἐπιπέδιον ἐπιπέδιον.* Id est. *Qui sunt istius, qui contra canones agunt? Nosne qui cum tantis rerum documentis virum recipimus? An qui à triginta sex mansionibus, Antiochia quendam velut Episcopum externum hominem salutarunt, eumque militare manu stipatum Alexandriam miserunt?* Reprehendit Julii Papæ ordinationem Gregorii, eumque contra canones Ecclesiasticos Alexandriæ Episcopum factum esse asserit; quippe qui non in urbe Alexandrina ordinatus fuisset, suffragante Clero & Populo: sed in urbe Antiochia, quæ triginta sex mansionibus, id est triginta sex dierum itinere distat ab urbe Alexandria. Idem quoque vitium in ordinatione Georgii observat Athanasius in epistola ad solitarios pag. 860. qui à quinquagesima mansionibus missus est Alexandriam, ut Episcopatum illius loci gereret. Sed & in oratione prima adversus Arianos id ipsum objicit Arianis Episcopis. Cetero prope scilicet, Auxentio & Epicteto, quod licet octoginta mansionibus distet, Episcopatum tamen ambiunt earum urbium, quibus ignoti erant. *ἀπὸ οὗ δὲ δόκοντα μόνον τοσούτων ἐκ τῆς ἑσπερίων ἡμετέρων ἀνομάσαντες τὴν αἰετὴν ἐπισκοπὴν ἔχοντες.* Igitur prava interpretatio Baronium in errorem induxit. Neque enim Julius dicit Gregorium à triginta sex tantum Episcopis in urbe Antiochia Episcopum fuisse salutarum: sed cum Antiochiæ designatus fuisset Episcopus Alexandrinus, à triginta sex mansionibus missum eum fuisse Alexandriam. Tot enim sunt mansiones ab Antiochia Alexandriam usque, ut ex itinerario Antonini colligitur. Eodem modo loquitur Ammianus Marcellinus in libro 16. ubi vanitatem Constantii Augusti perstringens, qui res à Juliano Cæsare fortiter in Gallia gestas sibi adscribebat, ait eum in epistola quadam scripsisse, se Argentoratensi prælio interfuisse & in prima acie pugnasse, cum tamen illius prælii tempore mansionibus quinquagesima dispa-

tus esset ab iis locis. Sic enim loquitur Ammi-
 nus, pro eo, quod alii dicerent, quinquaginta die-
 rum itinere. Nec aliter loqui solet Cosmas in li-
 bris Topographiæ Christianæ, quorum excerpta
 mihi humanissime communicavit Emericus Bi-
 gotius, vir doctissimus ac de me optime meri-
 tus. Deleatur ergo hic error ex Annalibus Ec-
 clesiasticis, ut ex animis eorum, qui Baronii au-
 thoritate inducti, id pro certo atque indubi-
 tato hæcenus tenuerunt, sex & triginta Aria-
 næ factionis & communionis Episcopos in An-
 tiochena Synodo confedisse. Scio multos ex ve-
 teribus in ea fuisse sententia, ut crederent Antio-
 chenam Synodum hanc, de qua nunc agimus,
 ab Arianis fuisse collectam. Ita præter ceteros
 Palladius in Dialogo de vita Joannis Chryso-
 stomi, ubi scribit Elpidium Episcopum juris Cano-
 nici peritissimum, coram Imperatore Arcadio
 palam affirmasse, canones Antiocheni Concilii
 ab Arianis fuisse compositos. Nam adversarii
 Joannis Chrysostomi nitebantur præcipue quo-
 dam canone illius Concilii. Quodcum videret
 Elpidius, Severiano qui infensissimus erat hostis
 Chrysostomi, hanc conditionem detulit, ut sub-
 scriberet ejusdem le fidei esse cum Episcopis
 Antiocheni Concilii, qui canonem illum condi-
 derant. Quod quidem Severianus tunc facere
 detrectavit. Verum hoc intelligendum est, non
 quasi Episcopi illi, qui huic Synodo interfue-
 runt, palam & aperte Arianam opinionem pro-
 fessi fuerint. Fuerunt enim professione Catho-
 lici, ut constat tum ex testimonio Hilarii in libro
 de Synodis, tum ex epistola Julii Papæ ad ipsos
 scripta. Certe nunquam Ecclesia Catholica eor-
 um fidem & canones suscepisset, si ab Arianis
 fuissent promulgati. Quomodo igitur intelli-
 gendus est Palladii locus? Nimirum Episcopos
 illos, etsi palam Catholici essent, occulte tamen
 Arianis favisse. Atque ita Athanasium, Hiero-
 nimum, Theodorum & alios interpretari de-
 bemus, qui Eusebium Nicomediensem & Euse-
 bianos passim pro Arianis nominant. Constat
 enim Eusebium Nicomediensem, licet semper
 Arianorum partes foverit, nihilominus pacem
 cum Julio Romanæ urbis Episcopo & commu-
 nionem cum Ecclesia Catholica ad obitum us-
 que retinuisse. Nam & ad Julium Papam pau-

lo ante mortem literas pacificas misit, & ab eo-
 dem vicissim accepit, ut testatur Julius in episto-
 la ad Orientales. Julius certe in supradicta illa
 epistola, quæ data est ad Episcopos omnes, qui
 Antiochena Synodo interfuerant, tum Euse-
 bium ipsum, tum reliquos, appellat fratres dile-
 ctissimos. Sic enim conceptus est titulus episto-
 læ apud Athanasium. *Ἰὺλίῳ ἁγίου & φιλάνθρω-
 που, μαρτύρου, μετ' ὧν ἐβίβασεν, & τοῖς σὺν αὐτοῖς
 τοῖς ἀπὸ τῆς ἁγίας καὶ καθαρῆς ἐκκλησίας ἀδελ-
 φοῖς ἐκ τῆς ἁγίας.* Sed & in corpore ipsius epi-
 stolæ, eosdem non semel dilectos nominat. Non
 igitur pro hæreticis eos habuit Julius, quos cha-
 rissimos fratres appellat, & quos salvare optat in
 Domino. Porro hæc epistola à Julio scripta est
 anno Christi 342. quo anno Eusebium Nicome-
 diensem mortuum esse constat, Paulo antequam
 hæc Julii literæ in Orientem perlatæ essent. Ex
 quo apparet, verissimum esse id quod antea dixi.
 Eusebium Nicomediensem in communionem
 Ecclesiæ Romanæ ad obitum usque perseverasse.
 Caterum miror, quam ob causam Julius in
 titulo epistolæ supra memoratæ Eusebium Dia-
 nio postposuerit & Flaccillo. Nisi forte Dianus
 Cæsareæ Cappadociæ Episcopus, antiquior fue-
 rit Eusebio Nicomedienſe, qui recens admo-
 dum Constantinopolitanæ Ecclesiæ sacerdotum
 regebat. Ob eandem causam Flaccillus Antio-
 chenus Episcopus eidem Eusebio præponitur,
 non ratione habita Nicomedienſis aut Berytien-
 ſis Episcopatus, quem prius gesserat idem Euse-
 bius, sed ratione Episcopatus Constantinopoli-
 tani, quem paulo ante Eusebius occuparat. Po-
 stremo illud observandum est, legatos Julii Pa-
 pæ Elpidium atque Philoxenum, licet Antio-
 chiæ fuerint cum Synodus haberetur, & Episcopi-
 pis, qui illic aderant literas Julii Papæ reddide-
 rint, ab iisque fraudulenter detecti fuerint us-
 que ad mensem Januarii, tandemque cum
 vanis excusationibus ab iisdem dimissi, literas
 Episcoporum ad Julium detulerint, Synodo ta-
 men Antiochena nequaquam adfuisse, quippe
 qui hoc in mandatis non haberent, sed tantum
 jussi essent literas Romani Pontificis Eusebio &
 aliis quibusdam Episcopis dare, quibus Julius
 ad Synodum Romanam eos invi-
 tabat.